

VIII Breu 2017
Text guanyador

Demà serà un altre dia

Regina Van der Poel

A poc a poc em despert. La primera cosa que veig és el rellotge al costat del meu llit. Un nou dia ple de possibilitats. M'arrossego del llit i me'n vaig a la cuina. Primer gaudiré del meu esmorzar mentre llegeix el diari de principi a fi per saber què passa fora. Em fix en el rellotge. Desapercebuda, una hora ja ha passat. Ara sí que he de començar a fer alguna cosa. Primer he de dutxar-me i vestir-me.

De tornada a la cuina crec que necessito una altra tassa de cafè. Mentrestant, em quedo mirant el rellotge. La busca del segons marcant amablement, la minutera que canvia bastant aterridorament quan la busca del segons torna a arribar a dalt. Tenc moltes coses per fer avui. Tot i així, m'asseco a veure el temps que fa tic-tac. La meua llista de tasques d'avui està plena. Hi ha almenys deu coses que s'han de fer avui, em dic a mi mateixa. Miro els ulls del rellotge a la llista i llegeixo una sèrie de tasques. Les vaig anar anotant al llarg del temps, mentre passejava per la meua casa o quan estava embadalida mirant el rellotge. Hi ha algunes tasques que són fàcils: rentar la roba, passar l'aspiradora i fregar, per exemple. Més difícils són altres tasques, com pintar les parets o reemplaçar la cuina.

Els meus ulls retornen al rellotge. Deu minuts malgastats en veure la meua llista. Sense esperança que avui alguna cosa surti de les meves mans, m'aixeco de la cadira de la cuina. Mirant al voltant de l'habitació i veig el terrible desastre que ha sorgit. Les taques brutes de pols i berriscol fan que el sòl estigui gris. A la còmoda hi ha una capa de pols. Les pintures han tornat a ser vagues. Estic avergonyida, ara mirant-ho tot bé.

Aquesta sala d'estar és, de fet, només el principi. En el meu dormitori, el bany i l'habitació de convidats el desordre és moltes vegades pitjor. Em fico les mans als cabells i camí cap al soterrani, on hi ha totes les coses de neteja. La meua mà és al mànec i estic a punt d'obrir la

porta quan sona el telèfon. Alleujada, amoll el mànec de la porta i trec el telèfon de la meva butxaca. Veig el nom de la meva millor amiga a la petita pantalla i sé que això serà una llarga conversa. La neteja de casa meva passa al segon pla quan escolt la seva veu alegre.

Dues hores més tard, hem acabat la conversa telefònica i mir el rellotge. La llista segueix al mateix lloc, no hi he marcat res. Ara, primer, toca anar a esmorzar una mica abans de realment posar-me en marxa. La nevera està gairebé buida. No tenc opció, per poder preparar alguna cosa de menjar, un viatge curt al supermercat al final del carrer és urgentment necessari.

Mitja horeta més tard encenc el meu ordinador portàtil, en aquest moment no tenc ganes de fer cap tasca de la llar. Potser seria millor fer primer una mica de paperassa. A l'arrencada salta el meu joc favorit i, abans de saber-ho, hi estic completament absorta. Em deix atrapar en un món surrealista de figures mítiques. Amics en línia parlant amb mi, preguntant-me per què només hi accedeix ara. Em dic a mi mateixa que puc fer tres nivells. Després, realment en posaré a fer net.

Després d'una hora, que ha passat massa ràpidament, encara no he assolit els tres nivells. Per primera vegada, dubt si he de continuar. Decideix deixar el joc, encara que em costa un gran esforç. Un cop més, mir el rellotge i veig que ja són les quatre. El cor se m'enfonsa a les sabates quan recull la llista i m'adon que encara no he fet res. En realitat, aquest matí hauria d'haver fet un horari. També puc planejar coses divertides. Pos una nota amb aquesta idea en el meu ordinador portàtil, de tal manera que no ho pugui oblidar.

Un missatge en el meu ordinador portàtil ve amb l'avís que tenc correu. Sense mirar qui és, obr el correu electrònic. Una llarga història apareix en la meva pantalla i començ a llegir-la. Mitja hora més tard ja l'havia llegit amb cura. M'agradaria respondre a tota la història. Després de llegir les primeres línies, ja m'adonava que es tractava d'una vella amiga amb la qual no havia parlat feia molt de temps. Començ a escriure i la meva història és gairebé tan llarga com la seva. Faig clic a enviar, després d'haver-la revisat. Un cop més, mir el rellotge. Diria que ja són les sis i mitja. Ràpidament apag l'ordinador portàtil, però no em pos a netejar. Primer faig el sopar, quan sent el gruny de protesta del meu estómac.

El menjar fa molt bona olor i, ràpidament, en pos una mica al plat. L'arròs és encara una mica dur, però la salsa fa que no es noti tant. Quan el meu plat està buit, el pos a la pica. Encara hi ha

una pila de plats bruts, però el pos, a sobre la pila, sense mirar. Un cop més, mir el rellotge i veig que són les set. Entr a l'habitació i encenc el televisor. Probablement, veuré la televisió durant la resta de la nit. Em deix caure al sofà i començ a fer zàping.

Aquesta nit els meus ulls es queden atrapats en el rellotge mentre veig la televisió. Em pregunto on ha quedat el temps d'avui. Al cap i la fi, no he fet gaire cosa. Aprofit qualsevol excusa per perdre'm en altres coses. Un sentiment d'inutilitat s'apodera de mi i apaga la televisió per anar a dormir. M'arrossego per les escales i encara pens en el dia d'avui. Així com el dia d'avui ha partit, tots se'n van de la mateixa manera des de fa mesos. Ràpidament em raspall les dents i rellisc sota les mantes fredes. En veu alta, em dic: "Demà serà un altre dia."

VIII Breu 2017

Text finalista

Empresonats

Óscar Mateos Espigares

En una petita habitació es troben parlant en Joan i en Miquel -Quant de temps fa que som aquí?- Pregunta en Joan. -Jo tampoc no ho sé, és una cosa que ja no té importància per a mi.- Contesta en Miquel. Tots dos callen i en Joan fa el cap enrere amb la mirada perduda. Al cap de poc temps d'estar buscant la informació en algun lloc fosc de la ment, connecta amb la realitat i, tractant de mantenir els comptes amb el cap i l'ajuda dels dits de les mans per recordar-ho, acaba sucumbint. -No ho sé.- Pensa al final en Joan desconsolat.

Dins d'aquella ombrívola habitació el temps transcorre de forma molt distinta a quan era fora. Els dies els passa mig recolzat en la freda paret i assegut en posició fetal al damunt d'aquell vell llit ple de taques i humit. Tan sols les safates amb el dinar o sopar li indiquen més o menys a quina hora del dia es troba. Però això és ja tan rutinari que ja no sap ni quants menjars han travessat aquella escletxa que hi ha al mig de la porta. -Parlant de menjar, ja deu ser quasi l'hora del dinar.- L'interromp en Miquel. -Sí, no trigaran gaire en dur-nos-el.- Li diu en Joan sense fer-li gaire cas i continua amb els seus pensaments.

Recorda amb malenconia la vida d'abans. Es despertava cada dia a les 7 del matí. Assaboria un bon esmorzar amb dues torrades amb formatge i un cafè amb llet. I, un cop dutxat i vestit amb camisa blanca, corbata vermella i vestit blau, sortia de casa i gaudia de la passejada fins a la feina en el banc del barri. Li agradava la feina en aquell banc perquè se sentia com a casa. Tenia una taula grisa en un racó fora del pas de la gent, on hi havia, a la seva dreta, un pot en el qual sempre hi havia un llapis de duresa HB, una goma d'esborrar i 3 bolis: un de blau, un de negre i un altre de vermell. També hi havia una calculadora científica a piles i solar col·locada baix del pot dels llapis. L'ordinador blanc ivori, que sempre brillava com si fos nou, coronava el centre de la taula. A l'esquerra hi havia les safates ben etiquetades amb els munts de papers de la feina per fer. Aquella taula va ser durant 10 anys el seu lloc per a la tranquil·litat; quan portava els comptes, no pensava en res més. Troba també a faltar l'hora del cafè amb els companys, quan sempre feien bromes i reien passant una bona estona en el descans. -Es reien de tu- Diu interrompent-lo en Miquel. -Què vols dir amb això?- Pregunta sorprès en Joan. -El que escoltes.- Li respon i li continua dient. -Ells no eren els teus amics; per no ser, no eren ni tan sols els teus companys. Ells feien bromes on tu eres l'idiota del qual es reien. Però tu estaves cec i no ho veies. Tu sempre has pensat que eren els teus amics i tan sols ho eren al teu cap, perquè eren els únics amb els quals parlaves a part de mi. Però, quantes vegades van cridar per anar a dinar? O per anar a fer un cafè fora de la feina? No et molestis, ja t'ho dic jo, cap.- En Joan aixeca el cap i mira cap a l'altre costat de l'habitació amb cara de pocs amics i, amb veu rompuda per la ràbia, diu. -Ets un envejós! No t'agradaven perquè mai parlaven amb tu. Per culpa d'aquesta maleïda enveja vas començar a preparar-ho tot.- En Miquel remuga i li diu amb to burlesc. -Pensa't bé què dius, ja que vas ser tu qui va anar a comprar tot el que feia falta.- En Joan s'aixeca del llit com si es tractés d'un ressort i increpa en Miquel assenyalant-lo. -Jo no sabia per a què era tot això. Tu vas escriure la llista i jo vaig anar a comprar-ho pensant que era per arreglar alguna cosa de casa.- En Miquel riu i riu a riallades mentre en Joan el mira amb cara d'enfadat i quan acaba li diu condescendent. -No vagis de víctima ni et facis el pallús. Sabies tan bé com jo el que estàvem fent.- En Joan es gira cap a la paret que té al costat i comença a donar lleugers cops amb el cap sobre aquesta mentre es repeteix en veu alta a si mateix. -No ho sabies, no ho sabies, no ho sabies. No l'escoltis, t'està intentant fer sentir culpable i tu saps que no vas tenir res a veure.- De sobte es gira i mira amb cara de pocs amics cap a l'altre costat de l'habitació. - Què vols?- En Miquel pregunta desafiant. En Joan cridant li diu. -Si hagués sabut que estaves fabricant una bomba casolana, t'hauria parat els peus.- En Miquel riu novament a riallades i en

acabar s'esbandeix les llàgrimes i diu. -Pobret Joan, mira-te'l, ha perdut la feina, i està engabiats com un ocell. Ets un ploràmic!- En Miquel canvia el to de veu i increpant-lo li diu. -Qui va fer un pla de la teva oficina i va calcular quin seria el millor lloc per posar una bomba i que tot quedés mal fet? Recordes aquella conversa?- -Clar que me'n recordo.- Respon en Joan i diu. -També recordo que havíem pres alguna copa de més i tan sols fèiem bromes de com podríem destruir el banc, però aquella conversa mai va ser un pla, ni hi havia la intenció de fer malbé el lloc de treball, i sobretot mai hauria matat a ningú.- En Miquel amb veu de disgustat remuga. -És clar, aquest petit detall pel qual estem en aquesta situació. Tot era perfecte fins aquest punt. Tu vas deixar la motxilla davall l'escriptori en acabar el dia i l'endemà al matí hauria d'haver esclatat sense més problemes. El director no havia de ser allà en aquell moment. Era la festa major del poble i tot havia d'estar tancat. Tan sols havia de ser una explosió més de les festes i va acabar malament. Això no havia d'haver passat. - En Joan baixa el cap i pensa. -Pobre home, era una boníssima persona i molt treballador. Per això era allà. Li van quedar coses per fer i va tornar a l'endemà per acabar-les. Era pare de 3 fills. No vull ni pensar com es deu sentir la seva dona cada vegada que miri la cara dels seus fills.- -Em faràs plorar.- L'atura amb to burlesc en Miquel i li diu cabrejat. -Per aquesta merda de culpabilitat teva som aquí. Si no hagués mort ningú, tu mai no hauries confessat ser l'autor de l'explosió a la primera patrulla de policia que vam veure pel carrer.- Mirant cap a l'infinit per la petita finestra de l'habitació diu amb tristesa. -Això no va ser així. Jo vaig dir que sabia qui havia estat l'autor i et vaig delatar, però no em van creure. Van anar a casa i van registrar cada racó i tot el que van trobar deien que era meu. Que els plans de la bomba casolana i els plans del banc estaven fets amb la meva lletra, que les meves empremtes eren per tots llocs i no hi havia rastre de les de ningú més. No sé com tu vas fer per esborrar totes les proves que t'involucraven en el delictes.- En Miquelriu novament i li diu. -Pobre pallús! Sigui com sigui, ara som tots dos dins d'aquesta gàbia i no en sortirem en molt de temps i tot per no fer cas de les meves sàvies paraules.- En Joan amb les llàgrimes corrent per les galtes li crida. -Les teves sàvies paraules! Ets un arrogant! Les teves paraules, la teva enveja, la teva ràbia i fins i tot la teva existència són els culpables que mai més pugui sentir la llum del sol del matí, ni gaudir d'un passeig pel parc, ni assaborir l'intens sabor d'un cafè en una terrassa.- Tot d'una uns cops a la porta metàl·lica de l'habitació l'interrompen. A la part alta de la porta s'obre amb estrèpit metàl·lic una petita finestra per on es veuen els ulls d'algú que li diu. -S'escolten les teves riallades i els teus crits des de l'entrada del pavelló psiquiàtric de la presó. Així que tu i el teu amic imaginari parreu més fluix o passareu un dia de càstig al forat.- Ambdós el miren als ulls i en Joan amb penediment li diu. -Ho sento molt senyor, no tornarà a

passar.- -Així m'agrada.- Li respon mentre li passa una safata amb el dinar per l'escletxa de la porta. -Avui tens el teu plat favorit, macarrons amb tonyina. Que aprofiti Miquel- En Miquel agafa la safata amb el dinar i seu al llit. Mentre menja, en Joan pensa. -A mi no m'agraden els macarrons amb tonyina.-